

συγκοπή

συγκοπή, η, ουσ. [<μτγν. συγκοπή], η συγκοπή·

- έπαθε συγκοπή (ενν. καρδιάς, καρδιάς), κατατρόμαξε: «μόλις τον είδε να τραβάει μαχαίρι και να 'ρχεται καταπάνω του, έπαθε συγκοπή»·

- έπαθε συγκοπή καρδιάς ή έπαθε συγκοπή καρδιάς, βλ. φρ. έπαθε συγκοπή·

- ... κι ας μου 'ρθει συγκοπή, έκφραση με την οποία δηλώνουμε το πόσο πολύ επιθυμούμε να πραγματοποιηθεί η επιθυμία που μόλις αναφέραμε: «ας φιλήσω μια φορά αυτή τη γυναίκα κι ας μου 'ρθει συγκοπή». (Λαϊκό τραγούδι: θα σε πάρω να γυρίσω Φοίνικα, Παρακοπή, Γαλισά και Τέλα Γκράτσια **και ας μου 'ρθει συγκοπή**). Συνών. ... κι ας πεθάνω.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας